

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Døden

Citation: Wied, Gustav: "Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967", i Wied, Gustav: *Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied05val-shoot-idm140270075433008/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967

Disse to Damer bedømmer i dømpede Ord et Stykke Hvergarn, som ligger indsvøbt i et hvidt Klæde i den mellemste Dragkisteskuft. Langbordet er opdækket med Dug, Flasker, Glas og Tallerkener. Hele Værelset er oplydt af en jævn Tørveos blandet med Lugten af Kaffé, kogt med Cikorie.

DEGNEKONEN (stryger kærtegnende hen over Tøjet). Og hvad gav De for Vævningen?

MARENSTINE (med en mørk, dyb Stemme). To Rigsdaler ... fire Kroner.

DEGNEKONEN. Ja, det er rigtignok billigt, Gud, hvor det er billigt! Og der er vel meget mer end til én Kjole?

MARENSTINE. Jeg tænker, der bli'er to Par Bukser til Hans Jørgen osse.

DEGNEKONEN. Ja, Gud, hvor det er billigt! Saadan skulde vi andre osse bære os ad!

MADAM HANS HENRIK (står og svarer med et bredt, groft Ansigt. Hæver Hovedet). Hvidlap gør; nu kommer di vist. (Bøjer Hovedet og strikker videre.)

MARENSTINE. Hva' er Kløkken?

DEGNEKONEN (ser med Selvfølelse paa sit lille Sølvur). Godt to.

MARENSTINE. Ja, saa maa det vel osse være forbi for no'et siden. (Svøber omhyggelig Tøjet ind i Klædet igen og lukker Skuffen.)

DEGNEKONEN (foldes Hænderne over sin lille, runde Mave og ser elegisk ud). Aa, Herregud, ja, saa ligger han der!

MARENSTINE (relig). Ja den Vej skal jo alle Mennesker!

MADAM RASMUS (ille, bleg, forskræmt. Sukker dybt).

MADAM HANS HENRIK (drejer Hovedet og ser ud ad Vinduet).

Der er di ... (Drejer Hovedet paa Plads igen.)

Mandfolkene er gaaet op gennem Gaarden og ind ad „den store Dør“. Man hører dem rumstere i Forstuen.

Marenstine staar midt i Værelset og ser ud ad Vinduet. Der har tegnet sig en næsten usynlig Vredesrynke mellem hendes Bryn. Først da hun ser Niels Forkurt, der fulgt af Hvidlap kommer stentrende ind ad Porten og gaaer over ad Køkkendøren til, vender hun sig og siger:

Ja saa er det vel Tid, aa faa Maden i Stand.

Hvorpaa hun gaar ud i Køkkenet, medens de to Svigerinder langsomt hæver Øjnene over Strikkestrømperne og ser efter hende.

Mandfolkene kommer ind. Først Søren Rosin, saa de to Brødre og til sidst Degnen, der har lagt sit Ansigt i Dødsfold.

Overstejet, Hatte og Halsstrøklæder har man hængt fra sig i Forstuen. Kun har Rosinen taget sin Paraply med, som han stiller hen ved Køkkellovnen.

Degnen gaar hen og trykker de to strikkende Køner varmt og høflidsfuldt i Haanden. Til sin egen Kvinde nøjes han med et nikke; og hun nikker igen og ser lykkelig og forelsket ud.

De andre Karlfolk ulejliger sig derimod ikke med nogen Hilsen, da det alt er besørget én Gang i Dag.

MADAM HANS HENRIK (ud i Luften). Naa?